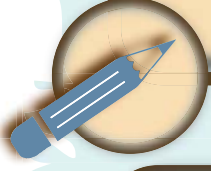

איל-טרקס, סיו-היל-היל-טרקס
 איל-טרקס, סיו-היל-היל-טרקס
 איל-טרקס, סיו-היל-היל-טרקס
 איל-טרקס, סיו-היל-היל-טרקס

איל-טרקס, סיו-היל-היל-טרקס
 איל-טרקס, סיו-היל-היל-טרקס
 איל-טרקס, סיו-היל-היל-טרקס

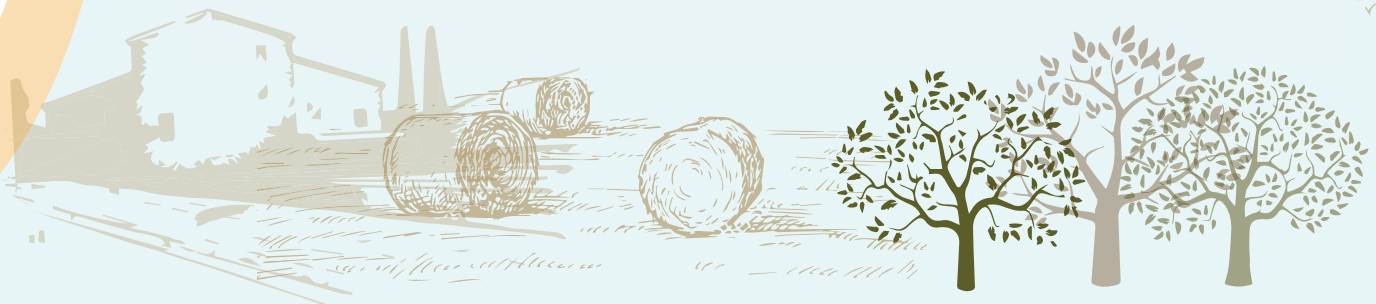
המשמאל/ק: הקבוצים

צפו בקישור הדקות הראשונות של הסרטון 'קטן עלינו - בעד ונגד תלבשת אחידה':

א. מה דעתכם על תלבשת אחידה בבית הספר?
 ב. איך אפשר לדאג שכלם יהיו שווים וגם לשמר את היחודיות של כל אחד ואחד? האם זה אפשרי בכלל, לדעתכם?
 ג. האם אתם חיים בחברה שכלם בה שווים? במה הם שווים ובמה יש פערים ביניהם?

ישוב הארץ

שלוש, ילדים. שמי מרים ברץ. נולדתי לפני כ-120 שנה באוקראינה. עוד כשהייתי בת 12 חלמתי לעלות לארץ ישראל, בעקבות אחי הגדולים. ואכן, כשבגרתי מעט, בגיל 17, עליתי גם אני לארץ ישראל.

מקומות רבים שבקשתי לעבד בהם בארץ התנגדו לכן. אמרו שזו עבודה קשה שמתאימה רק לגברים. אבל אני התעקשתי, והתחלתי לעבד בקטף בפרדסים. גם כשעברתי עם חברי לחנות כנרת, בקשתי לעבד כמו כל הגברים בחקלאות, ולא להיות אחראית רק על ענייני הבית.

אחד הרעיונות שפתחנו בכנרת, ולאחר מכן גם בדגניה, היה רעיון השתפות והשויון של חברי הקבוצה. היחודיות של הקבוצה שלנו, אשר בעקבותיה קמו קבוצים וקבוצות רבות אחרות, היתה שלחברי הקבוצה אין בכלל רכוש פרטי. במקום לעבד, לקבל משכורת ולקנות דברים בכסף הזה, היתה בקבוצה שיטה אחרת: כל חברי הקבוצה עבדו בכל מיני תפקידים, וכל ההכנסות (ממכירת היבול או מתעשייה אחרת) היו משתפות לכל חברי הקבוצה. האמנו שככה אנחנו בונים חברה מופת, חברה שפועלת בצורה הנעלה והטובה ביותר.

כן, למשל, באחת התקופות שהייתי אחראית על נהול המשק, דאגתי לקנות לכל אחד ואחת את מה שהיה חסר להם - לאחת קניתי נעלים, לאחד מכנסים...

מרים ברץ ברפת ארכיון קיבוץ דגניה א

א. האם הייתם רוצים לגור בקבוצה, כמו שתארה מרים ברץ בדבריה? מדוע?
 ב. מהם היתרונות של חיים במקום שכזה, ומהם החסרונות?
 ג. חשבו על ערכים מרכזיים שעומדים ביסוד דבריה של מרים ברץ (למשל, שוויון), והסבירו באילו מובנים היא הגשימה ערכים אלו בחייה.

לצד הדברים היפים הללו, הרעיון של השוויון והשתפות בכל יכול להראות קיצוני ועשוי לגרם להתנגדות. כן, למשל, בדגניה, הקבוצה הראשון בישראל, היינו אני ויוסף, בן זוגי, ההורים הראשונים. כשבננו נולד התחסנו אליו כלנו (כן, גם אנחנו, ההורים) כאל הילד של חברי הקבוצה כלה ולא רק שלנו. לימים הוביל הרעיון הזה לכך שהילדים בקבוצים לא ישנו עם הוריהם אלא בלינה משתפת בבתי ילדים.

ברבות השנים הפסקה הלינה המשתפת וילדי הקבוצים התחילו לישון עם המשפחה שלהם. אפשר לומר שהמתח הזה בין המקום האישי, המשפחתי, המיוחד לכל אחד ואחת, לבין הרצון לחיות עם כלם באופן שווה, הוא גם זה שגרם לקבוצים רבים לאבד מהאפי המיוחד שלהם ולהפוך במונחים רבים לישובים רגילים, ישובים שערך השתפות והשויון בהם אינם במרכז עוד, ושהחיים שם מתנהלים כמו בכל ישוב אחר.

מרים ויוסף ברץ עם בנם, ארכיון קיבוץ דגניה א

